

havde været et mindre, gensidigt Selskab, der havde den Forsikring, i Stedet for, at det var et velkonsolideret Selskab — desværre i dette Tilfælde mit eget —, der kom til at betale for den Katastrofe? Man skal ikke uden videre tro, at det at være i et gensidigt Selskab altid er godt og solidt, medens det andet er forkasteligt. Det kommer man let galt af Sted med. — Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa det; der vil i Udvalget være adskilligt, vi kan tale om, og jeg er til Rede med alle de Oplysninger, jeg kan fremskaffe i den Anledning.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Fibiger gøre den Bemærkning, at han behøver aldeles ikke at lade en Landejendom forsikre saaledes, at Præmien beregnes efter Ejendomsskylden. Han har fuldstændig Ret i, at det ofte giver et daarligt Resultat. Han kan altid faa forsikret saaledes, at Præmien beregnes efter den Løn, som faktisk udbetales, enten man har haft Manden 2 eller 3 Dage eller et helt Aar. Derefter vil Præmien blive bestemt, og saa undgaas enhver Uretfærdighed fra Selskabernes Side.

Jeg kan anbefale Lovforslaget til omhyggelig og grundig Behandling i et Udvalg. Jeg haaber, at der maa komme et godt Resultat ud af det.

Johannes Lou: Mit Partis Ordfører slog fast, at man fra vor Side overhovedet nødig gik med til at udvide Forsikringspligten, men der er dog et enkelt Punkt, paa hvilket mit Parti ikke ser med særlig Uvillie paa, at der sker en Udvidelse. Der er et enkelt Punkt i den højtærede Ministers Forslag, som jeg ikke er tilfreds med, nemlig Ministerens Stilling til Bedriftssyggdommene, saa meget mere som Ministeren som Venstres Ordfører i Landstinget i 1916 viste dette Spørgsmaal stor Interesse og allerede den Gang — det er jo nu 7 Aar siden — haabede snarest at faa det ordnet.

Gennem § 1, 2det Stykke, er man naaet betydeligt frem med Forstaelsen af Begrebet Ulykkestilfælde, og jeg er enig med daværende Indenrigsminister Rode, naar han i 1916 udtalte, at det da forelagte Lovforslag faktisk bringer saa godt som alle Arbejdere ind under denne Beskyttelse. Men der er endnu en ganske lille Gruppe af Arbejdere, der fortjener at kunne komme ind under Ulykkesforsikringsloven, hvis smukke Motto jo er:

Loven skal virke til Lindring af Nød, voldt under Virke for dagligt Brød.

Og det er jo klart, at jo mindre den Gruppe er, som ikke kan komme ind under Ulykkesforsikringen, des mere uretfærdigt forekommer det den, at den, hvis Ulykken rammer den, ikke er forsikret.

Jeg skal straks understrege, at jeg selvfølgelig ikke paa nogen Maade ønsker en Sygeforsikring blandet ind i dette Lovforslag. Mit Ønske gaar ud paa, at det af Arbejderforsikrings-Raadet foreslaaede tredje Stykke til § 1 optages i Loven. Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har jo gjort opmærksom paa, at i Bilagene til Lovforslaget findes Arbejderforsikrings-Raadets Betænkning, men der findes ikke det af Arbejderforsikrings-Raadet foreslaaede Lovudkast, og jeg vilde have sat Pris paa om det havde været optaget i sin Helhed — vi er jo blevet forvænt i den Henseende gennem tidligere Lovforslag. Dette tredje Stykke i § 1, som altsaa ikke findes i Bilagene til Lovforslaget, skal jeg med Formandens Tilladelse læse op: „Ved kongelig Anordning kan det bestemmes, at lige med Ulykkestilfælde skal regnes Sygdom, der skyldes Paavirkning af Giftstoffer under Arbejdet, selv om Paavirkningen af Giftstoffer strækker sig over et længere Tidsrum end i de to forrige Stykker omhandlet. De nærmere Regler om, paa hvilke Giftstoffer og Sygdomme Loven skal finde Anvendelse, samt hvorledes de ved denne Forsikring forarsagede Udgifter, der forskudsvis afholdes af Arbejderforsikrings-Raadet, vil være at fordele paa de anerkendte Forsikringsselskaber og paa de Arbejdsgivere, der i Medfør af § 18 har erholdt Fri-tagelse for at afgive deres Risiko, fastsættes af Indenrigsministeriet efter Forslag af Arbejderforsikrings-Raadet.“

Dette Stykke omhandler den lille Gruppe af Arbejdere, jeg ønsker at komme til Hjælp. Paa Grund af Spørgsmaalets Vanskeligheder — og jeg erkender ligesom det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, at dette Spørgsmaals Løsning har mange Vanskeligheder — har man i Arbejderforsikrings-Raadet givet dette Stykke en ualmindelig lemfældig Form. Man ønsker først og fremmest at slaa fast, at det skal ske ved kongelig Anordning, og først naar man er kommet til Bunds i selve Begrebet, skal man træde hjælpende til. Thi det er jo rigtigt, at man ønsker en Udvidelse af Forsikringspligten. Men naar man i § 3 har taget Færdselforsikringen med, maa man dog erkende, at dette rummer en langt større Udgift for Staten end at optage denne lille Ændring i selve Ulykkesforsikringsloven.